

"UKRAINIAN LABOR NEWS"
Printed and published tri-weekly by the Workers and Farmers Publishing Association, Limited, a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba, at its head office and place of business, at the corner of Pritchard Avenue and McGregor Street in the City of Winnipeg, Manitoba.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"
газета для робочого класу — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.
Видав. Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, інкорпороване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Укр. Роб. Дому, на рошті вулиць Прічард і Макгрегор, у Вінніпегу, Ман. М. Попович, секретар.

ПІДРОБЛЮВАЧ ДОКУМЕНТІВ НА ВОЛІ.

Свого часу писалося вже в "У.Р.В." про арештування в Берліні російського білогвардійця Дружелювського, який підрублював різні документи для різних капіталістичних урядів.

Але спеціальним фактом Дружелювського було підрублювання комуністичних документів, як найбільше платних на міжнародному капіталістичному ринку. Берлінська комуністична газета "Роте Фане" подає цікаві відомості про діяльність Дружелювського.

Дружелювський має в Берліні спеціальну фірму для підрублювання документів і арештовано його було за те, що він хотів продати Польщі документи, які "доказували", що велика катастрофа польського потугу в т. зв. Данцизькому коридорі була ділом рук німецького уряду.

ДИПЛОМАТИ ПОСВАРИЛИСЯ.

Цим разом посварилися "рідні" канадські дипломати і не за міжнародно, але за внутрішню та це й напіриво політику. Ними є федеральний міністер внутрішніх справ Стюарт і мейор міста Вінніпегу Веб.

Хотіли американські капіталісти обдарувати Манітобу папірними. Почалиши, що в північній Манітобі є багато ліса, цінні йому не знають, певно, канадські капіталісти, і почали йти до него сватати. Для цего, розуміється, вони уїлиши в зносини а канадськими капіталістами, бо через них краще вести дипломатичну роботу у відповідних урядових кругах.

Вінніпегський мейор Веб, який до слідуючих виборів всіма силами старається виконати хоч що небудь зі своїх обіцянок про те, що зробіть Вінніпег індустріальним центром, намовляв ту компанію побудувати папірню в місті.

Заступав цілою мінітерською дипломатією — Бакусом, преміером Бренком і мейором Вебом, міністер Стюарт мав завдання, що зараз же по прибуттю до Оттави він дасть контракт з Бакусом під затвердження уряду в такому виді, як йому передложено.

Стюарт поїхав. Бакусові інженери почали вже оглядати та виміряти землю на будову папірні, яка мала "поставити Вінніпег там, де йому місце". Веб робить торжественні заяви про індустріальний Вінніпег. А Оттава мовчить. Веб з нетерплячки телеграфує до Стюарта... Давай контракт, бо хочемо вже індустріювати. Приходить відповідь, що домініальний уряд не може тихдче дати концесії Бакусові і що та ділянка ліса, яку мав дістати Бакус, має йти на публічну конкуренцію... Хто більше дасть, той дістає концесію. У відповідь на це Веб посилає дожеану телеграму Стюартві, закликаючи йому зламани обійцями та перекозую його, що Манітобі і її населению краще мати до діла з кількома компаніями, які конкурувалі-б між собою, чим з одною величезною, що мала-б монополі на цілу провінцію.

У відповідь на це міністер Стюарт заявив, що не буде на подібні телеграми навіть відповідати. І зносини зірвані. А тепер питання: чому справді Вебіві так залежить на тому, щоб ця концесія не йшла на публічну спродаж? Коли Бакус-Сіман такі добрі приятелі Вінніпегу, то вони і на публічній продажі можуть купити цей ліс, правда, заплативши дороще, але задля приятельства гроші не повинні грати ролі. Видно, що як Веб, так і Бакус знають приповідку: "дружба дружбою, а доллар авас своєю вартістю". А що при компетції тяжко було-б Бакусові переперти МекАртура з його "Спенніс Ривер" компанією, про це свідчить те, що вода тече не з ліса до Вінніпегу, але з Вінніпегу до ліса.

Ще більше комічними виспадають просьби Веба до Стюарта — не віддавати Манітобі і її населению в руки монополію одної компанії. Навіть візюудумний Айвенса знає, що ми жинемо в добі панування капіталістичних монополій, в якій нема вже місця вільній торгівлі, збудованій на конкуренції. І ліберальний уряд Кінга цілоком рахується з "духом часу", або, як т. Бартоломею каже, рахується з тими, що ховаються за парламентарною завісою. А в Оттаві за тою завісою, як видно, мають місце пани зі "Спенніс Ривер" компаніи. Бакус-Сіман спільнися, вдалися доокончим шляхом і... програли.

Внаслідок цего Вінніпег певно остане на своему місці. А вибори мейора будуть ще цієї зими. Кепська справа!

Робітник.

БІЛО-МАЛИНОВОЇ УКРАЇНИ НЕ БУДЕ.

В зв'язі з протирадянською кампанією англійського уряду і його роботою в тому напрямі в насальних державах європейського капіталу, що граничає з Радянським Союзом, почали оживити налі російських білогвардійців та українських жовтоблукитників на новий похід "проти Радянської Республіки".

Ужовтоблукитники також заворузулись нахилися. Про них "Пролетарська Правда" вмістила статтю, в якій читаємо:

"Знову наші найбільші західні сусіди захопилися рятувати "неьку-Україну" від "моєських окупантів". Як справжній "сучасні демократи", польські шляхта та румунське боярство хочуть використати "живі сили українського народу".

Наші сусіди кажуть, що вони бажують жити з нами в мирі та в згоді. Час уже нагадати, що всі їхні хижакські наміри що до нас нам відомі і що треба затькати пелюку тим, хто продає шкуру незабитого ще ведмеда.

У Польщі український есдек А. Левницький, що займає, або може й тепер ще займає, яку посаду в міністерстві закордонних справ, також склав "угоду" про рятуюн "неьки України", що має стати не жовто-блукитною, а біло-малиновою.

ЯК ПОЛЬЩА "ОЗДОРОВЛЯЄТЬСЯ".

Соймовий посол — Фідеркевич, що недавно виступив із налів-куркульською партією "Визволення" та перейшов до лав нової "Незалежної селянської партії", на засіданні союму в справі: "оздоровлення" (санация) Польщі, сказав:

"Пан Грабський перевів "санация", але він також довів цілу велику селянську Польщу до нечуванних злидин і страшно-го розпачу... У Польщі, країні хліба, найбільша в цілому світі дорожнеча... Проти безробіття, що панує в цілій країні, уряд неспромів нічого ліпшого зробити, як вивозити найздоровших людей за кордон. Замість того, щоб дати їм землю, відібравши її від поміщиків, замисць того, щоб дати безробітним працю, їм вишукують якийсь Мадагаскар (острів біля Африки), якус Аргентину, щоб вони не протягали тут своїх рук до землі... Наряд так зубожів, що навіть діти не можуть ходити до школи через брак одягу... Незадоволення широким мас об'ємма дедале все більш масри. Тепер ніодін селянин уже не вірить у нашу земельну реформу. Ми розуміємо під зе-

П'ЯТИРІЧЧЯ ЧЕРВОНОГО ПРОФІНТЕРНУ

Дня 18 липня минуло п'ять років із того часу, як із революційних елементів світового професійного руху створилися тимчасова міжнародна рада революційних професійних і виробничих союзів, що з неї згодом виріс Профінтерн.

П'ять років — це за наших бурхливих часів війни і революції досить довгий термін. За цей час пролетаріят пережив не одне піднесення, а ще більше поражок, і то в умовах надто гострої класової боротьби; він полив своєю кров'ю тернистий шлях боротьби за своє визволення й визволення всіх трудящих із капіталістичного ярма. У нерівній боротьбі з усіма силами капіталістичного світу, об'єднаний у Профінтерн, міжнародній пролетаріят мав перед собою не тільки отвертого ворога, світового буржуазію, але також і — позад себе потайного, замаскованого ворога в особі реформістського амстердамського об'єднання професійних організацій.

Об'єднання, де позасідали за проданим й лояль буржуазії — ганебні проводирі П. Інтернаціоналу; вони за панську ласку проміняли інтереси пролетаріату на інтереси буржуазії.

У другій половині цього п'ятирічного періоду склалися, і в великій мірі через зраду соціалі і проф-патріотів, несприятливі обставини для робітничого руху. Дезорганізований під час світової війни капіталістичний світ, що під ним уже захитався був ґрунт, зумів іще раз прийти з кризис і зміцнитися — як економічно, так і політично. За цього періоду капіталістичний світ не тільки пережив знову від оборону до наступу проти робітничого класу.

У цій новій ситуації загальному наступу капіталу на робітничі позиції ясно позначилися дві лінії в робітничому русі: ліній зради робітничих інтересів із боку реформістського Амстердаму, що став осередком усього реакційного й консервативного в робітничій класі, і ліній Профінтерну, який і в скруті моменти в робітничому русі мів завжди організувати відсіч зазіханям імперіалістів. Рівнобіжна діяльність Амстердаму й Профінтерну виділяла вирозно всю суть цих двох робітничих об'єднань.

Перший став підпорою міжнародної буржуазії, другий — центром революційного пролетаріату й підпорою соціалістичної революції. Поза всією теорією незалежності професійного руху від політичної організації пролетаріату, Амстердам став додатком до П. Інтернаціоналу; усіх сил своїх останніми роками він докладав до того, щоб підтримати капіталістичну систему "мирної" експлоатації робітничої класи й поневолення колоніальних народів на Сході. Між двома цими об'єднаннями міжнародного пролетаріату, в процесі їх діяльності, створилися ціле провалля як що до теоретичної постановки питання про шляхи в робітничому русі, так же до практичної повсякденної боротьби робітничої класи з її експлоататорами.

ПРОТИ ВІЙНИ — ЗА МИР.

(Промова А. Барбюса на противоєнному робітничому конгресі в Парижі.)

В органи французької ком-партії "Імантеї" з 5-го липня вміщено докладний звіт про відкриття величезного робітничого конгресу в паризькому районі. Конгрес зібрався з ініціативи "Комітету чину" протестувати проти хижакського замаху французького імперіалізму на Мароко.

Понад 1,400 делегатів від 705,412 робітників прийшли та приїхали на конгрес, що відбувся в відомій великій сали на вулиці Гранж-о-Бель. Салі оздоблено багатьома червоними прапорами; з поміж них виділяються гарні штандарти, що їх тільки-но надіслали французьким товаришам робітничі з С.Р.С.Р.

Конгрес відкрив представник Унітарної Генеральної Конфедерації Праці (об'єднання червоних профспілок) дов. Ракамбю, що того самого дня разом із секретарем Конфедерації, відомим тов. Монмусо й іншими, вступив до лав французької ком-партії. Він прочитав привітання конгресові від Профінтерну й закордонних ком-партій.

Присія виборів президії з промовою виступив голова спілки червоних фронтівіків Анрі Барбюс (відомий французький письменник).

"Я, — сказав промовець, — вважаю за велику честь те,

жок, грабунків!... Війна скрізь причаїлась. Во-на треває далі всюди, де ще лютує капіталістична влада! Війна в Китаю, загрози війни проти С.Р.С.Р. Старий імперіалізм ніколи не згодиться, щоб поруч із ним існувала держава — велетень, яка вітлює в собі бажання та волю робітництва.

Отже, капіталізм, щоб забезпечити собі панування, оцельки вигадав "міжнародній поліцейській кордон"... Цим коаліціям імперіалістів треба протиставити коаліцію всіх визискуваних. Ми повинні координувати (погодити) всі наші зусилля, щоб здійснити пролетарський єдність."

Далі тов. Барбюс сказав, що робітничі організації, незалежні від того, до якого Інтернаціоналу вони належать, жваво відкупилися на заклик і, не розгортаючи ніяких політичних суперечок, зборилися здійснити єдиний пролетарський фронт.

"Від широкого серця, — сказав потім промовець, — скільки є сил в нас, ми повинні боротися проти війни. Ми повинні жити всіх заходів: прилюдні демонстрації, тиску на уряд, пропаганди, догляду за рухом війська й зброї."

Ми кажемо: "Годі лизти кров! Ми не хочемо йти далі! Якщо війна триватиме, як-що виникне новий конфлікт, ми обернемо імперіалістичну війну на війну громадську, на війну за визволення!"

Ми кажемо народові: "Ти спроможний зробити все! Ти творши життя, хліб, заводи й річі. Ти воєнеш! Отже, час створити мир! Не корись більше! Не дозволяй, щоб тебе кидали в жорстоку різню. Трудящі, щільніше свої лави! Спільними силами міліюновий повалите капіталізм!"

Як і серед промови, т. Барбюс наприкінці знов викликав бурхливі одлески, що свідчили про захоплення робітництва і його прагнення боротися з вічним ворогом — капіталом.

КОЛЮЧКИ.

Хочете знати, як урядують польські консуляти за кордоном? Осв як: управитель канцелярії польського консуляту в Нью Йорку, Магскі, вкрав 50,000 доларів, і сам щез як камфора. В Липську якийсь Богучкі з консуляту потягнув 120,000 злотих. В консуляті в Гамбурзі Скерскі свиснув 30 тисяч злотих. Урядовець в Есені "позичив" 40,000 марок. Урядовець в Бреславі 55,000 марок.

Це тільки малі урядовці з консулятів так крадуть. Як крадуть великі, про це ніхто не говорить. Не дурно польський уряд заключив угоду з Жидами і вислав до Злуч. Держав Схіншинського позичати гроші.

Слухайте, слухайте, Юліян Бачинський говорить... Ні, не говорити, а лише на шпальтах Петрушевичого "Укр. Прапор".

Ви не знаєте Юлія Бачинського? Та це-ж бувший Петлюрів "гамблєздор" в Вашингтоні. Так оце-ж він тепер пише. Слухайте, що пише: "Бо хто є ті українські націоналісти? Це — з малим виїмом — уся українська інтелігенція, яка хоч що своїх матеріальних відносин підходить до пролетарської класи, нині того психічно опінає буржуазною ідеологією." ("Укр. Прапор" з 15. липня 1925.)

Перекласти це на "музицьку" мову, то буде так звучати: "Вона (українська інтелігенція) гола як бубен, а дере нос і вдає пана".

К.—жо.